

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK, POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

CENA PRENUMERATY: Miesięczna z przesyłką pocztową 3 zł. — Dla odbierających pismo na miejscu 2 zł. 25 gr. Cena pojedynczego numeru 16 groszy. Konto czekowe w Poczcie w Kasie Oszczędnościowej Nr. 8126.
Księp. Gośca Czestochowskiego, ul. Panny Marii 26.—Telefon nr. 2654.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, ul. P. Marii 52. Tel. 2245. Skrz. p. 45.
Redaktor lub jego zastępca przysięga codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10-2 po poł.
Rekopisów nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetrowy przed tekstem 50 gr. W tekście i nadesłane 40 gr., za tekstem 30 gr. Drobne ogłoszenia wiersz napisowy 25 gr., każdy dalszy wiersz po 15 gr. Najtańsze ogł. drobne zł. 1,50. Ogłoszenia zamiejscowe i matrymonjalne 30 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach specjalnych i miesięcznych ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenia skłonne, fantazyjne, eufrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

W dobie biedy i kryzysu

więcej płacimy za koleje niż w czasach pomyślnych.

O obniżeniu ceny biletów kolejowych wołają dziś wszyscy. Taryfy obecne, wywindowane na niesłychaną wysokość podczas okresu najlepszej koniunktury gospodarczej są dziś zdecydowanym przytykiem i anachronizmem, do tego szkodliwym.

Gdy sięgniemy okiem wstecz, to zobaczymy, że nawet w lepszych czasach opłaty kolejowe były stosunkowo niższe, niż opłaty obecne. Wszak ostatnia podwyżka cen biletów datuje się z końca 1930 r. i kolej w swej nieruchomości i niedostosowaniu się do życia nic od tego czasu nie zrobiła, aby udostępnić ludziom możliwość przemieszczania się w miejsca na miejsce. Gdy więc w latach 1928, 1929 i części 1930 bilety kolejowe były tanie, to dziś musimy daleko drożej płacić za nie, często tak drogo, iż są one niedostępne dla przeciętnego obywatela.

Jest to oczywiście nonsens gospodarczy, nonsens, który zmusza nas w czasie najwięcej okrojonych zarobków do wykładania horendalnych sum za przejazd, lub też nieruchomości, nas i nie pozwala wytknąć nosa poza rodzinne strony.

W tem położeniu są mieszkańcy całej Polski, zarówno ci, którzy utrzymują się z pracy zarobkowej, jak kupcy, rzemieślnicy i przemysłowcy.

Drożyzna biletów kolejowych idzie na rękę kryzysowi. Dzięki tej drożyznie nie zanikają te resztki stosunków handlowych, jakie oszczędza jeszcze kryzys. Bo przecież jasną jest dla każdego rzeczą, iż ten, kogo było stać w r. 1930 na bilet kolejowy np. w cenie zł. 30, bez uszczerbku w budżecie, dziś dziesięć razy zastanowi się nim podróż odbędzie i z pewnością w większości wypadków odłoży ją na czas dalszy. Nic też dziwnego, że w zastraszający sposób spadają liczby podróżnych na naszych kolejkach.

Dość powiedzieć, iż gdy w 1930 r. polskie koleje przewiozły ogółem 153 miliony pasażerów, to w roku ubiegłym liczba podróżnych na kolejkach wyniosła zaledwie 112 milionów. W roku bieżącym spadek ten idzie dalej i według liczb za kilka pierwszych miesięcy, można sądzić, że nasze koleje w 1933 r. przewiozą zaledwie 90 milionów osób. Dziś więc przewóz stanowi 0,6 tego, co było przed 3 laty. Jest to tak wielkie zmniejszenie, iż nie może być ono wytłomaczone tylko samym kryzysem.

Tu ręką w rękę z kryzysem idzie sztywność taryf kolejowych, ich niedostosowanie się do życia, nieliczenie się zupełnie z możliwościami finansowymi przeciętnego śmiertelnika. W roku ubiegłym mieliśmy zupełnie widowsko z cenami artykułów monopolowych. Zdawało się, iż tak bezkonkurencyjne towary, jak alkohol i tytoń, mogą mieć najwyższe bodaj ceny, bo każdy je musi tak czy owak kupić. I to rozumowanie okazało się błędne. Spożycie tych towarów zmalało niesłychanie i monopole musiały obniżyć

ceny, bo tego wymagał największy dyktator — życie.

Żiś życie domaga się wielkim głosem obniżki cen biletów kolejowych. Nie pomogą tu żadne rozumowania, nie pomoże tu przytaczanie martwych liczb w obronie dotychczasowych opłat. Jeśli coś jest przystosowane do okresu największego rozwoju, to musi

użyć zmianie w czasie największego za- stoju.

Taka jest logika rzeczy. Jeśli państwo od 1930 r. obcięło swoim pracownikom do 50 proc. zarobki, jeśli dochody przeciętnego inteligenta, robotnika, kupca lub przemysłowca spadły do minimum, to dlaczego tym jedynym, jedynym wyjątkiem ma być kolej, biorąca ceny za przejazd według najwyższej wyśrubowanych opłat.

Czy to leży w interesie państwa, społeczeństwa i kolei, aby nasze pociągi jeździły bez pasażerów? G. R.

Krwawe walki na ulicach Dublina

Wódz faszystów, gen. O'Duffy przed sądem wojennym.

Dublin. — Po pozornym uspokojeniu się stosunków wewnętrznych w Irlandii wybuchły wczoraj krwawe walki na ulicach Dublina pomiędzy faszystowską organizacją generała O'Duffy'ego a policją. Zgromadzone na ulicach tłumy niebieskich koszul demonstrowały za wypuszczeniem na wolność więźniów politycznych.

Kiedy policja przystąpiła do rozpraszania demonstrantów, doszło do starcia. Policja kilkakrotnie szarżowała.

Pomimo to tłumy nie opuszczały ulic miasta i demonstrowały dalej przeciwko de Valere.

Sytuacja była niezwykle groźna i z fradem policja mogła utrzymać się na swoich stanowiskach wobec napierającego tłumy.

Zamieszki trwały przez całą noc do godzin rannych.

Oficjalnie podano liczbę 15 ciężiej i lżej rannych.

W mieście obiegają pogłoski, że kilkanaście osób zostało zabitych; liczba ran-

nych dosięga 100. Wzburzenie jest ogromne.

Dublin. — W środę rano rozeszły się

Z procesu o podpalenie Reichstagu

Kolorowy szkic zbrodni van der Luebbego.

Lipsk. — Wśród dziennikarzy zagranicznych utrzymuje się przekonanie, że van der Lubbe został w więzieniu odurzony kokainą, bądź też podpisał protokół, opracowany przez władze śledcze. Omawiana jest sensacyjna wizyta sprawozdawcy holenderskiego „Telegrafu” w więzieniu śledczym u van der Luebbego. Oskarżony miał wyrzucić na dziennikarza dodatkowe wrażenie. Powoli i niesmiało, jednak wyczerpująco odpowiadał na tego pytania.

W celu wizyjnej dziennikarz znalazł czekoladę, herbatę, chleb i wędliny.

Na wstępie przewodniczący zapytuje

wiadomości o aresztowaniu przywódcy niebieskich koszul gen. O'Duffy'ego.

Gen. sekretarz tej organizacji płk. Cromin został już we wtorek osadzony w więzieniu.

Dalej aresztowano trzech innych członków tej organizacji, z których dwaj są po ślami do parlamentu irlandzkiego. Aresztowani staną przed sądem wojennym.

Wiadomość o aresztowaniu przywódców niebieskich koszul i innych osobistości z tej partii wywołała ponowne wzburzenie.

Irlandja weszła w okres decydujących zmagania wewnętrznych.

Dnia 29 b. m. t. l. w piątek o godz. 7-jej w kościele św. Rodziny (Katedra) jako w 13-łą rocznicę zostanie odprawiona Msza św. za spokój duszy

ż. p. WANDY CIANCARA

na którą zaprasza przyjaciół i znajomych
Matka i brat.

Królowie Rumunii i Jugosławji na posiedzeniu M. Ententy.

Bukareszt. — Urzędowy komunikat z posiedzenia stałej Rady Małej Ententy

brzmiał następująco: „Stala Rada Małej Ententy odbyła we wtorek od godz. 16 do 18,30 posiedzenie, poczem ministrowie Benesi i Jelticz przyjęci zostali przez króla Karola W następnym posiedzeniu, wyznaczonym na środę przed południem wezmą udział również obaj monarchowie”.

Król Aleksander Jugosłowiański w Rumunii.
Do Sinaia, letniej rezydencji króla rumuńskiego przybył król jugosłowiański Aleksander, w celu wizyty udziału w obchodzie 50-lecia pałacu królewskiego, oraz w uroczystości odsłonięcia pomnika króla Karola I i jego małżonki. Na zdjęciu król Karol II (z lewej), król Aleksander, w. ks. Mikołaj (za królem Aleksandrem) po wyjściu z monastynu w Sinaia.

Obecność królów na posiedzeniu Małej Ententy uważana jest jako zdarzenie specjalnej wagi i przyjęta została w tym sensie, żeby podkreślić również na zewnątrz doniosłość obrad.

Odnośnie planu gospodarczego istnieje przekonanie, że minister Titulescu proponuje wydatnie wspólne prawa handlowe, który to projekt z pewnością zostanie przyjęty.

Bukareszt. — Koła polityczne Bukaresztu podkreślają znaczenie konferencji którą odbył poseł polski p. Arciszewski, z ministrami spraw zagran. 3 państw Małej Ententy.

Tematem narad miały być sprawy związane z konferencją rozbrojenową.

Soedermann oświadcza, iż z wizyty w więzieniu nabrał przekonania, że van der Lubbe jest lepiej traktowany, niż wszyscy inni więźniowie. Nie znalazł śladów zatrucia więźnia. Van der Lubbe prowadził z nim ożywioną rozmowę. Wyglądał zupełnie inaczej, niż na sali.

Lekarz twierdzi, że widocznie wielki aparat sądowicy działa na oskarżonego oniemiająco. Na pytanie lekarza van der Lubbe oświadczył, że fizycznie czuje się dobrze.

— A duchowo? — pyta lekarz.
— Co to znaczy duchowo?

Gdy mu wyjaśnił, oświadczył, że i duchowo czuje się dobrze. Oskarżony robił wrażenie, że można z nim rozmawiać o dziedzinie i otrzymywać inteligentne i rozsądne odpowiedzi.

Szósty dzień rozprawy w procesie o podpalenie Reichstagu stoi wybitnie pod znakiem przesłuchiwania świadków policyjnych. Akt oskarżenia według doręczonej prasie listy, obejmuje około 200 świadków. Uwaga ogólna koncentruje się głównie na osobie van der Luebbego, który mimo uspokajających zapewnień szwedzkiego eksperta medycyny sądowej wygładał błąd i mizernie. Z utkwionym wzrokiem wpatruje się w jeden punkt jakgdyby przemysłował nową metodę biernego obrony podczas rozprawy.

Przewodniczący, powołując się na opinię szwedzkiego eksperta Soedermanna pyta się van der Luebbego czy będzie dziś mówił wyraźnie. Oskarżony po dłuższym milczeniu cichym głosem odpowiada: — być może.

Z pośród świadków policyjnych pierwszy zeznanie znany już z poprzedniej rozprawy komisarz policyjny Heissig. Omawia on jeszcze przebieg pierwszych zeznań van der Luebbego. Bezspoornie do aresztowaniu oskarżony miał kilkakro-

